

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petr Kuchynka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **N. T. L.**, nar. X,
zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2018, č.j. MV-40628-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 5. 2018, č.j. MV-40628-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 2. 2018, č.j. OAM-3159-10/ZR-2017, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 342 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 20. 6. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2018, č.j. MV-40628-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 7. 2. 2018, č.j. OAM-3159-10/ZR-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „území“ nebo „ČR“) [výrok I.]; a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území [výrok II.].
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí, neboť je nepřezkoumatelné a nezákonné. Ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítala především nedostatečně zjištěný skutkový stav věci (rozpor s § 3 správního řádu) a nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. S těmito námitkami se žalovaná, dle názoru žalobkyně, vypořádala nedostatečně a nepřezkoumatelně.
4. Povolení k trvalému pobytu žalobkyně bylo zrušeno proto, že ministerstvo došlo k závěru, že *„cizinkou do žádosti o povolení k trvalému pobytu předložený rodný list obsahuje zcela nepravdivé informace“*. Ministerstvo v tom spatřovalo důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobkyně v první řadě namítala, že nebylo v souladu s § 3 správního řádu nade vši pochybnost prokázáno, že předmětný rodný list je skutečně padělkem. Prvoinstanční správní orgán se spokojil s pouhým vyjádřením orgánů veřejné moci Vietnamské socialistické republiky a odmítl provést žalobkyní navrhované důkazy. Tím porušil § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nezjistil, resp. odmítl zjistit, všechny rozhodné skutečnosti, zejména ty, které svědčí ve prospěch žalobkyně. Dále prvoinstanční správní orgán porušil § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Správní orgány rovněž nenechaly ohledně pravosti rodného listu vypracovat znalecký posudek, čímž se dopustily nejen porušení § 3 správního řádu, ale i § 57 odst. 3 téhož zákona, kdy si správní orgán v rozporu s tímto ustanovením zákona učinil úsudek, že byl spáchán trestný čin (padělání a pozměňování veřejné listiny), a to pouze na základě jednoho jediného důkazu – vyjádření orgánu veřejné moci totalitárního státu.
6. Dle názoru žalobkyně, bez provedení znaleckého posudku ohledně pravosti předmětného rodného listu nelze mít za prokazané, že je opravdu padělaný. V kombinaci s tím, že správní orgány odmítly provést žalobkyní navrhované důkazy, konstatuje, že napadené rozhodnutí je vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jako takové je nezákonné a nepřezkoumatelné.
7. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že v době, kdy bylo vydáno ono povolení k trvalému pobytu, jí bylo 13 let. Z toho je jasné, že uvedený dokument k žádosti o trvalý pobyt nedoložila, neboť jako nezletilá ani nemohla. Žalobkyně neví, jak se tento

dokument, pokud byl k žádosti přiložen, do žádosti dostal. Stalo se tak na vůli žalobkyně nezávisle, navíc před více než čtrnácti lety. Tato skutečnost nebyla zohledněna v řízení před prvoinstančním správním orgánem, ani v řízení odvolacím.

8. Žalobkyně si je vědoma toho, že čistě z textu § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správního orgánu zkoumat, kdo a za jakých okolností padělaný doklad do řízení doložil, nicméně toto ustanovení je nutné interpretovat v souladu se zásadami činnosti veřejné správy, mj. s § 2 odst. 4 správního řádu, a přihlídnout tak k individuálním okolnostem daného případu.
9. Ministerstvo tvrdilo, že § 2 odst. 4 správního řádu na případ aplikoval, nicméně pouze ve smyslu, že jeho rozhodnutí musí být v souladu s veřejným zájmem. Dle žalobkyně nebylo zřejmé, jaký veřejný zájem správní orgán hájí, když ji trestá za skutek, který objektivně z důvodu svého věku spáchat nemohla. Pokud je předmětný doklad opravdu padělkem, což dle jejího názoru nebylo spolehlivě prokázáno, pak se žalobkyně cítila být obětí nekalého jednání jiné osoby a zrušení jejího povolení k trvalému pobytu, nadto po 14 letech od jeho udělení, vnímala jako zjevně zcela nespravedlivé opatření, které se nadto zcela míjí účinkem, neboť jeho nepříznivé důsledky nenese osoba, jenž se tohoto jednání dopustila, ale žalobkyně, která, jak již bylo výše uvedeno, se ho z důvodu svého věku objektivně dopustit nemohla.
10. Dle názoru žalobkyně je prvoinstanční rozhodnutí i rozhodnutí žalované projevem přepjatého formalismu jakožto sofistického zdůvodnění zjevné nespravedlnosti. Přepjatý formalismus je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Z obecného hlediska je namístě připomenout, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci, především obecným soudům, formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zjevné nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19).
11. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 563/11, ze dne 13. 11. 2012, jestliže obecný soud aplikuje na daný případ právní předpisy sice formálně souladně s jejich textem, avšak odhlédne od reálných společenských vztahů, dopustí se přepjatého formalismu. Takovým postupem poruší stěžovatelovo právo na soudní ochranu zakotvené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech.

12. V případě žalobkyně bylo zjištěno, že k její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu byl doložen doklad, který ministerstvo označilo jako padělek, neboť dle jeho názoru údaje v něm uvedené neodpovídají skutečnosti. Jestliže je uvedený doklad padělkem, s čímž žalobkyně nesouhlasila a zopakovala, že to nebylo dostatečně prokázáno, pak byly formálně naplněny předpoklady pro aplikaci § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z individuálních okolností daného případu však vyplývá, že žalobkyni bylo v době vydání povolení 13 let, jako nezletilá tedy neměla a z důvodu procesní nezpůsobilosti ani nemohla mít absolutně žádnou kontrolu nad tím, jaké doklady byly k její žádosti doloženy. Nadto, jedná se o událost starou více než 14 let, což je doba blížící se promlčecí době zvláště závažných zločinů s horní trestní sazbou minimálně 10 let odnětí svobody. Pro srovnání, za trestný čin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, lze uložit trest odnětí svobody maximálně na 3 léta. Takový trestný čin se promlčí v souladu s § 34 odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 5 let od jeho spáchání. Je třeba rovněž podotknout, že důkazní standard v trestním řízení je nepoměrně vyšší než v řízení správním.
13. Skutečnost, že § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žádnou promlčecí dobu nestanovuje a nepracuje s institutem zavinění, však nezavazuje správní orgány povinnosti vyvarovat se při svém rozhodování přepjatého formalismu, resp. povinnosti odchýlit se od textu zákona, pokud to vyžaduje účel zákona. Účelem předmětného ustanovení jistě není po 14 letech od udělení povolení k trvalému pobytu toto povolení rušit plně integrovaným bezúhonným cizincům, kterým, když byli nezletilými dětmi, kdosi doložil do řízení doklad, jehož obsah neodpovídá skutečnosti.
14. Napadené rozhodnutí je tak v tomto směru učebnicovým příkladem přepjatého formalismu, neboť v jeho důsledku se žalobkyni děje zjevná a krutá nespravedlnost, a byť je toto rozhodnutí formálně souladné s textem zákona, zcela ignoruje reálné společenské vztahy, zejm. reálnou situaci žalobkyně a to, že na naplnění skutkové podstaty předmětného ustanovení zákona měla nulový podíl. Ministerstvo i žalovaná se tak dopustily porušení zákazu přepjatého formalismu, tím pádem v korelaci s citovanou judikaturou Ústavního soudu i porušení čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod. Dále je nutno namítnout i porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgány nedostatečně přihlédly k individuálním okolnostem případu.
15. Žalobkyně v neposlední řadě namítla nepřiměřenost napadaného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života sebe a své rodiny. Správní orgány se přiměřeností zásahu svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně vůbec nezabývaly. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu pro rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců a § 3 správního řádu nezákonné a nepřezkoumatelné.
16. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33, ve kterém soud mj. uvedl: „Lze souhlasit se závěry správních orgánů i krajského soudu, že zákon o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů, výslovně nestanovil povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníků správních řízení. Nicméně nelze přehlížet, že ve stejné době byla Česká republika vázána i mezinárodní a evropskou právní úpravou, zejména pak Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a jejím článkem 8 garantujícím právo na respektování rodinného a soukromého života. Dle druhého odstavce tohoto článku platí, že „[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v

demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“ Ve vztahu ke zrušení rozhodnutí o povolení pobytu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č.j. 6 Azs 96/2015-30, mj. konstatoval toto: „[...] u těchto rozhodnutí zákon o pobytu cizinců výslovně požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco u zamítnutí žádosti o bytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů (pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení) [...] Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje bytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení bytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny. Kasační soud tedy dovodil, že i přesto, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, vždy je nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly.“

17. Žalobkyně dále citovala i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012, kde Nejvyšší správní soud doslova uvedl: „Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného bytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. (...)“.
18. Zákon o pobytu cizinců sám stanovuje minimální výčet faktorů, které správní orgán musí při posuzování přiměřenosti zohlednit, v § 174a zákona o pobytu cizinců: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
19. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-31, je uvedeno: „Podobně jako ve věci Nunez proti Norsku nelze předvídat, zda by odloučení stěžovatele od jeho dětí bylo trvalé nebo jen dočasné, a to s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měl stěžovatel i po uplynutí doby vyhoštění pro umožnění návratu do ČR z jeho vlasti k dispozici, a bylo třeba v tomto směru věnovat, jak naznačuje i stěžovatel, pozornost rovněž příslušné správní praxi. Trvalé nebo dlouhodobé odloučení by nepřiměřený zásah do rodinného života v daném případě mohlo znamenat, ovšem ani případné „krátkodobé“ nucené vycestování stěžovatele by nevylučovalo možnost nepřiměřeného zásahu do práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na rodinný život, pokud by k němu přistoupily ještě další uváděné okolnosti.“ Nelze tedy přijmout případný argument, že žalobce může žádat o jiné bytové oprávnění, když i tato možnost je

schopna zapříčinit nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.

20. Stran skutkových okolností svého rodinného a soukromého života žalobkyně zopakovala, že na území České republiky získala povolení k trvalému pobytu již v roce 2004, tedy před 14 lety. Za tuto dobu si v České republice vytvořila silné zázemí nejen ekonomického, ale i sociálního charakteru, má zde velkou řadu přátel a známých a je tu plně integrována. Zásadní skutečností je, že má na území ČR druhá, pana V. T. T., s povoleným trvalým pobytem, který na území ČR podniká a je s žalobkyní v partnerském vztahu už přibližně od r. 2007, a dvě nezletilé děti, V. C. N. A. a N. N. A. (obě povolen trvalý pobyt). Rodina žije ve společné domácnosti.
21. Žalobkyně shrnula, že napadeným rozhodnutím je do jejího soukromého a rodinného života (a její rodiny) nepřiměřeně zasaženo. Napadeným rozhodnutím bylo zasaženo i do práva žalobkyně a jejích rodinných příslušníků na rodinný život dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte. V souvislosti s tím žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č.j. 6 Azs 201/2016-46, kde je jasně judikováno, že přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nutno zkoumat i tehdy, pokud zákon výslovně nestanovuje povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy při veškeré činnosti správního orgánu.
22. Žalobkyně závěrem poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č.j. 57 A 6/2016-81, z něhož citovala toto: „Soud k této námitce uvádí, že řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců lze rozdělit na dvě části. V části první je cizinec po podání žádosti vyzván k předložení příslušných dokladů. Poté, kdy cizinec na základě výzvy správního orgánu určité doklady předloží, zjišťuje správní orgán, zda doklady předložené k žádosti umožňují rozhodnout o žádosti. V případě, že požadované doklady nejsou doloženy nebo jsou nedostatečné, přesouvá se správní řízení do části druhé. Ve druhé části správní orgán zjišťuje, zda je či není rozhodnutí (tedy rozhodnutí o zamítnutí žádosti) přiměřené a je povinen tuto přiměřenost zkoumat i ve vztahu k tvrzením žalobce. Dle konstantního názoru zdejšího soudu je v případě řízení o pobytu cizince pro zjištění skutkového stavu v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí důležitý výsledek cizince, neboť cizinec je neznalý práva a jazyka. Soud také odkazuje na dřívější rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2015, č.j. 57A 75/2014-52, kde byl výsledek považován nejen za zcela standardní, ale rovněž za podstatný úkon ve správním řízení. Tamtéž zdejší soud dovodil, že: „Provedení výsledku žadatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výsledku dostává žadatel možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (...) Procesní pochybení správních orgánů mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo-li žalobci umožněno uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, (...) je předčasné dospět k závěru, že žalobce tyto skutečnosti netvrdil, neprokázal a správními orgány rozporované skutečnosti nevyvrátil. Dle názoru soudu výsledek slouží k tomu, aby cizinec předestřel svá tvrzení, která jsou potřebná pro vydání rozhodnutí. A to samozřejmě nejenom ve vztahu k první části řízení, kdy správní orgán zkoumá účel pobytu nebo naplnění podmínek, ale také v části druhé, kdy správní orgán zjišťuje, zda je rozhodnutí přiměřené. Soud má za to, že pokud žádost cizince nebude v první fázi úspěšná, správní orgán by měl cizince vyzvat, aby uvedl skutečnosti, ve kterých

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

spatřuje důvod pro to, zda je rozhodnutí z jeho pohledu nepřiměřené nebo tak správní orgán může učinit výsledkem. Správní orgán, ale neprovedl nic z uvedeného, co by vedlo k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci dle § 3 správního řádu, proto soud tuto námitku považuje za důvodnou.“

23. Správní orgány tedy pochybily, když neprovedly výsledky žalobkyně a jejích rodinných příslušníků, a to ani přes výslovný návrh na provedení takového výsledku. Tento postup je ve zcela jasném rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil všechny důležité okolnosti, zejména účelově odmítl zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, přestože si musel být vědom, že jeho rozhodnutím bude zasaženo do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně. Bez toho, aby o jejím soukromém a rodinném životě cokoliv zjistily, pak správní orgány zcela nepřezkoumatelně usuzují, že zásah je přiměřený.
24. Žalobkyně dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33, ve kterém bylo judikováno, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalovaná však postupovala i v rozporu s takovýmto požadavkem.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

25. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 22. 8. 2018, v němž uvedla, že námitky žalobkyně považuje za nedůvodné a plně odkázala na obsah správních spisů a především na rozhodnutí obou správních orgánů. Žalovaná byla přesvědčena o tom, že v rámci odvolacího řízení postupovala zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců i správním řádem. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Replika

26. Žalobkyně k vyjádření žalované ze dne 22. 8. 2018 uvedla, že žalovaná se k žalobním námitkám nikterak nevyjádřila, nijak s nimi nekonfrontovala své závěry a odkázala toliko na napadené a prvoinstanční rozhodnutí. Z těchto důvodů žalobkyně trvala na své žalobě.

[V] Posouzení věci soudem

27. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
28. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
30. Při jednání před soudem dne 12. 2. 2020 zástupce žalobkyně i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
31. Žaloba je důvodná.
32. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyni podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, neboť trvalý pobyt byl žalobkyni povolen na základě předložených padělaných nebo pozměněných náležitostí nebo

náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.

33. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
34. Námitky týkající se rodného listu, resp. tvrzení zpochybňující závěry správních orgánů o tom, že není originálem, soud neshledal důvodnými.
35. Správní orgán učinil dle názoru soudu potřebná a průkazná zjištění. Ve chvíli, kdy se mu dostaly do dispozice indicie, že rodný list žalobkyně, který byl předložen k její (úspěšné) žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR, nemusí obsahovat pravdivé údaje (konkrétně šlo o tvrzení muže, který byl zapsán jako otec žalobkyně a který namítal, že dceru nemá), tyto informace ověřoval u příslušných vietnamských orgánů. Prověřování informací se dělo prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí, resp. Velvyslanectví České republiky v Hanoji. To obdrželo zprávu Národního výboru provincie Nam Dinh (ze dne 13. 11. 2017), podle které byly zcela nepravdivé následující údaje v rodném listu žalobkyně: a) *Národní výbor provincie nemá pravomoc vydávat rodné listy*, b) *na území provincie Nam Dinh neexistuje žádná komuna (samosprávná obec) s názvem Cao Thang a žádný obvod s názvem Van Thanh*, c) *místopředsedou Národního výboru Nam Dinh nebyla osoba, která by se jmenovala Nguyen Duy Tinh*. Argumentace o nedůvodné důvěřivosti k informacím totalitárního státu nebyla v tomto případě na místě. Ano, mohla by mít svůj význam v řízeních s přesahem politickým, příp. týkajících se lidských práv, ale v daném případě se podstata věci týkala evidence obyvatel, tedy záležitosti matriční. Soud je proto toho názoru, že prověření sporných skutečností týkajících se rodného listu žalobkyně u příslušných státních orgánů ve Vietnamu bylo v pořádku a na jejich (= orgánů VSR) zjištění se lze spolehnout. Ze správního spisu je zřejmé, že zpráva vietnamských orgánů byla přeložena do češtiny, a soud tak neměl pochybnosti o tom, že v dané věci bylo správné aplikovat § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
36. Soud se naopak ztotožnil s žalobními tvrzeními stran mimořádných okolností věci žalobkyně, resp. přiměřenosti rozhodnutí.
37. Jistě, v dané věci tu skutečně nebyla zákonná povinnost správních orgánů posuzovat možný dopad rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, neboť bylo rozhodováno podle prvního, nikoliv druhého odstavce § 77 zákona o pobytu cizinců. Nicméně, požadavek vůči správním orgánům, aby tomu tak v případě žalobkyně učiněno bylo, lze dovodit jednak ze zásad a principů materiálního právního státu, a dále z potřeby vyvarovat se přepjatého formalismu.
38. Striktní uplatňování zákona totiž v tomto případě naráží na skutkové okolnosti věci. Především, je velmi sporné, zda jednání spočívající v předložení onoho dokladu, je přičitatelné žalobkyni, ta byla v té době nezletilá (necelých 14 let). Další významnou skutečností je fakt, že od udělení pobytového oprávnění uběhla velmi dlouhá doba (trvalý pobyt získán v roce 2004, řízení o jeho zrušení zahájeno v roce 2017). V tomto případě se lze ztotožnit s podpůrnou žalobní argumentací o promlčecích lhůtách srovnatelné trestné činnosti. A konečně, jsou tu informace o ukotveném rodinném životě žalobkyně v České

republice. Soud je proto toho názoru, že i když § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepožaduje po správních orgánech posuzovat možný dopad rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince, výjimečné okolnosti případu žalobkyně plně odůvodňují potřebu tuto skutečnost prolomit.

39. Soud na základě výše uvedeného zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost. Vzhledem k tomu, že vytýkané nedostatky byly shledány i u prvoinstančního rozhodnutí, soud zrušil i rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 2. 2018, č.j. OAM-3159-10/ZR-2017 (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Zrušením napadeného i prvoinstančního rozhodnutí se řízení vrací do fáze před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Pokud by ministerstvo znovu dospělo k závěru, že je naplněn § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, bude třeba dopad tohoto ustanovení korigovat na základě § 174a téhož zákona, tzn. posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[VI] Náklady řízení

40. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem.
41. Žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení za 3 úkony právní služby, režijní paušál a soudní poplatky. Soud tudíž přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč, skládající se ze zaplacených soudních poplatků za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě celkem ve výši 4 000 Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání soudu dne 12. 2. 2020.
42. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
43. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. 2. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu